

Inleiding:

We zijn deze Adventstijd op zoek naar een koning die bij God hoort.
De eerste zondag luisterden we naar het lied van Debora,
een vrouw die leefde in een zeer onrustige tijd in de geschiedenis van Israel,
maar die bleef zingen en op God vertrouwen.

Vorige week hoorden we een fabel waarin de bomen op zoek waren naar een koning,
hun zoektocht liep verkeerd af,
want ze zochten naar een koning die uit was op macht.

Vandaag zoeken we verder in die oude verhalen in de Bijbel.
Opnieuw lezen we uit het boek Rechters,
deze keer een geboorteverhaal
dat wel heel erg doet denken aan het kerstverhaal,

Thema: 'Zolang God kinderen in ons midden zendt,
heeft Hij zich niet van ons afgewend'.
(*Muus Jacobse - Nederlandse dichter in de 20e eeuw*).

- Terwijl de politici in Europa hun hoofd breken
over de eenheid van de Europese Unie,
 - en de bankiers hun hart vasthouden
voor het voortbestaan van de Euro,
 - terwijl de ene helft van de mensheid
handenvol geld uitgeeft om het kerstfeest te versieren
 - en andere alle eindjes aan elkaar moet knopen
om nog een aardig kerstdiner op tafel te zetten
- zijn we in de kerk in Nederland op zoek naar een koning die bij God hoort.
We lezen in eeuwenoude verhalen,
die meer op sprookjes lijken dan op gedegen journalistieke verslagen.
en dopen hier vandaag ook nog een kind -
in de naam van de Vader, Zoon en H. Geest..
Je kunt je afvragen waar we mee bezig zijn.
Wat heeft dit alles te maken met onze werkelijkheid?
Zitten we niet onze tijd te verdoen?
Waar gaat dit eigenlijk over?

Lieve mensen,

Het gaat hier over *geloven*.

Neen, ik bedoel niet: *geloven in sprookjes en wonderverhalen*,

Ik bedoel ook niet : *geloven als een vorm van niet-zeker-weten*,

Ik heb het over: *geloven als een vorm van vertrouwen*:

- Ik bedoel: geloven in God;
- vertrouwen dat er bij alles wat er in de wereld gaande is,
méér is dan wij zien en horen met onze ogen en oren;
- boven alle aardse beslommingen uit,
erop vertrouwen dat er een Bron van Liefde is,
- die ons draagt en vasthoudt,
- die een geschiedenis met ons op gang heeft gebracht,
- daar nog altijd mee bezig is,
- en het leven terecht zal brengen.

In de kerk zijn we op zoek naar die Bron.

Daarover lezen we in de bijbel,

Eén zo'n verhaal horen we vandaag,

over een onverwachte geboorte.

Wat is er nu wonderbaarlijker in het leven
dan een zwangerschap en de geboorte van een kind.

Nog altijd - ondanks alle moderne technieken -
worden kinderen niet genomen, maar gegeven.

Dat een zwangerschap gepland kan worden, doet daar niets aan af.
Een kind is een geschenk!

Dat zullen jullie, Erik en Elsbeth, zeker kunnen beamen.)

Dat hebben velen in de bijbel ook ervaren,
vooral onvruchtbare echtparen.

Bijbels gesproken heeft die onvruchtbaarheid een dubbele bodem.

Het betekent, behalve geen-kinderen-kunnen-krijgen, ook:

- leven in 'onvruchtbare tijden' ,
- waarin er geen toekomst meer is,
- waarin alle hoop op betere tijden lijkt te zijn vervlogen.
- tijden waarin het volk God is kwijt geraakt.

Maar Gód laat zijn volk niet los.....

Hij blijft trouw aan wat Hij begonnen is.

Op zulke momenten baren vrouwen die onvruchtbaar zijn, kinderen
en wel heel bijzondere,

Kinderen waar God een speciaal plan mee heeft.

Via die kinderen gaat Gods verhaal met mensen verder.

Ook de vrouw van Manoach is onvruchtbaar.

Het volk staat er slecht voor,

het is overgeleverd aan de Filistijnen.

Dan verschijnt er een engel -

de hemel gaat zich met de aarde bezighouden,

Hoor! Er zal een kind geboren worden.....

dat geeft hoop op betere tijden,

dit kind komt de goede weg wijzen.

Voor Manoach is het verhaal dat zijn vrouw vertelt, verwarrend.

Hij wil die engel, die godsman, zelf ook wel eens spreken,

want hij zit met de vraag wat hij moet doen, als het kind er eenmaal is.

Het is een vraag die menige jonge ouder zich stelt:

Hoe moeten wij dit kind grootbrengen?

Zijn verzoek wordt verhoord, de godsman komt opnieuw,

maar dan draait Manoach zijn vraag om:

'Hoe moet de jónge zich gedragen?'

Het antwoord van de engel is een eye-opener:

Hij gaat voorbij aan de vraag hoe de jóngen zich moet gedragen
en wijst de ouders erop wat zij moeten doen.

Dat is een mooie tekst op deze dag, waarop Theije gedoopt wordt.

Wat moeten jullie als ouders doen?

Het antwoord is:

Doen, wat God jullie heeft opgedragen:

'Je kind liefhebben,

en al het mogelijke doen wat hem tot een kind van God maakt'

De zoon van Manoach zal een begin maken met de bevrijding van Israel,
dat is wat God voor ogen staat,
maar zij moeten alvast een begin maken
door hun zoon voor te gaan in een gelovige opvoeding.
God en mens werken samen,
als het gaat om van deze wereld goed te maken.

Het is duidelijk..... het gaat hier niet om zomaar een kind.
Simson, noemt de moeder hem: Zonnekind.
Zijn volk zal hij voorgaan in de strijd tegen de vijand.
Het is niet zijn persoonlijke keuze,
het initiatief ligt bij God.
Leren moet hij, om dicht bij God te leven,
dat is zijn eigen verantwoording.
Man naar Gods hart is hij in aanleg, maar hij moet dat nog wel wórdén.

We zijn in deze Adventsweken op zoek naar de Koning die bij God hoort.
We zijn op zoek naar het Kind van Bethlehem,
daarom speuren we in die oude verhalen.....
om wegwijzers te vinden naar waar wij moeten zoeken.
Dat zoeken houdt in: even stilstaan,
en onze antenne richten op wat er op ons af komt,
niet alleen de kakafonie vanuit de wereld
maar de signalen die erop wijzen dat God aan het werk is,
in de chaos van onze tijd,
oog en oor hebben voor waar God ingrijpt.

Muus Jakobse merkte het op en schreef:

*'Nog altijd komt het kind tot jou en mij.
Nog altijd kan de wereld nieuw beginnen,
in ieder kind kan het opnieuw beginnen.
Zolang God kinderen tot ons zendt,
heeft Hij zich niet van ons afgewend',*

Dát is geloven, vertrouwen en hopen op betere tijden.
Immers, ieder nieuwgeboren kind houdt een belofte in.....

Amen.